

D L

Jubileusze

Resocjalizacja Polska (Polish Journal of Social Rehabilitation) 2, 377-382

2011

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INFORMACJE I WYDARZENIA

RESOCJALIZACJA POLSKA
Nr 2/2011

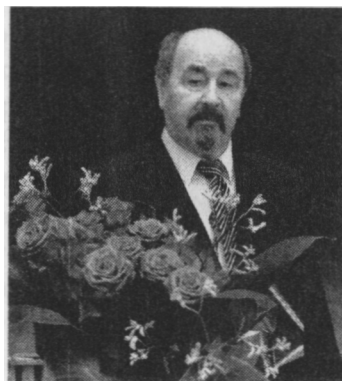
Zgodnie z obietnicą redakcji wprowadzamy na stałe dział „Informacje i wydarzenia”. Tym razem nieco przekornie zaczynamy od prezentacji okruczeń chwały i drobnych próżności związanych z awansami, jubileuszami i kreatywnością naszych autorów, współautorów, współpracowników i sympatyków.

JUBILEUSZE

Prof. zw. dr hab. Stanisław Kawula

W dniach 28–29 maja 2009 roku Katedra Pedagogiki Społecznej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie zorganizowała ogólnopolską konferencję naukową z okazji Jubileuszu 70-lecia urodzin prof. zw. dra hab. Stanisława Kawuli. Konferencja nosiła tytuł *Pedagogika Społeczna. Dokonania – Aktualność – Perspektywy. Wokół szkół polskiej pedagogiki społecznej na progu XXI wieku.*

Prof. zw. dr hab. Stanisław Kawula specjalizuje się w pedagogice społecznej, a zwłaszcza pedagogice rodziny, podkultur młodzieżowych oraz roli dysonansu w wychowaniu. Jest absolwentem pedagogiki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie uzyskał również stopień doktora i doktora habilitowanego. W latach 1976–1983 profesor kierował Instytutem Pedagogiki i Psychologii UMK, początkowo jako zastępca dyrektora, a od roku 1978 jako dyrektor. W latach 1986–1990 pełnił funkcję Rektora Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Olsztynie. Wykładał także w Uniwersytecie Gdańskim (1992–1996) oraz w WSP w Olsztynie (1993–1999). W latach 1999–2001 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Nauk Pedagogicznych i Społecznych w Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim. Kierował także Katedrą Pedagogiki Społecznej na Wydziale Pedagogiki i Wychowania Artystycznego UWM w Olsztynie, przekształconym w Wydział Nauk Społecznych

(1986–2009). W latach 2000–2002 był prorektorem Olsztyńskiej Szkoły Wyższej im. J. Rusieckiego.

Najważniejsze publikacje książkowe prof. zw. dra hab. Stanisława Kawuli: *Rodzina wiejska a wychowanie: szczegółowe studium porównawcze* (1972); *Świadomość wychowawcza rodziców: stan aktualny, niektóre uwarunkowania i skutki oraz perspektywy* (1975); *Diagnozowanie potrzeb opiekuńczo-wychowawczych środowiska rodzinnego* (1978); *Studia z pedagogiki społecznej* (1983, 1988, 1996); *Rozdroża i szanse wychowania* (1986); *Dylematy edukacyjne za granicą* (1987); *Szkoła alternatywna: szkoły typu „waldorff” – teoria i praktyka* (współautor K. Rutkowski, I. Wolny) (1992); *Pedagogika rodziny: obszary i panorama problematyki* (współautor J. Brągiel, A. W. Janke) (1997, 2000, 2001, 2002, 2004, 2005, 2007); *Człowiek w relacjach socjopedagogicznych: szkice o współczesnym wychowaniu* (1999, 2004); *Mozaikowość rodziny: szkic do portretu współczesnych form rodzinno-mażeńskich* (2003); *Pedagogika społeczna w społeczeństwie ryzyka* (2004); *Kształty rodziny współczesnej: szkice familiologiczne* (2005, 2006); *Rodzina współczesna: przeobrażenia i przyszłość a wyzwania pedagogiki rodziny* (2007); *Wielorakość kultur w dyskursie pedagogiki społecznej* (2008).

Prof. zw. dr hab. Zdzisław Kosyrz

Z okazji jubileuszu 50-lecia pracy naukowej prof. zw. dra hab. Zdzisława Kosyrza w 2009 roku ukazała się książka pt. *Myslenie i działanie pedagoga*, pod redakcją naukową M. Konopczyńskiego, J. Kunikowskiego i S. Tomiuka, w której zamieszczono opracowania 11 profesorów doktorów habilitowanych oraz 12 doktorów. Zacytowano w niej oryginalne teksty biogramów Jubilata opublikowane m. in. w: *Kto jest kim w Polsce*. Warszawa, Wyd. Interpress 1989 i 1993; *Współcześni uczeni polscy*, tom II. Warszawa, Ośrodek przetwarzania Informacji, 1999; *2000 Outstanding Intellectuals of the 21st, Century 2005*. All communications to: International Bibliographical Centre St. Thomas Place, Ely, Cambridgeshire, CB7 4GG, England; *Złota Księga Nauki Polskiej. Naukowcy Zjednoczonej Europy*, Helion, 2006.

Zdzisław Kosyrz jest pedagogiem, profesorem zwyczajnym nauk humanistycznych, którego zainteresowania naukowe oscylują wokół psychopedagogicznych podstaw nauczania i wychowania, pedeutologii oraz andragogiki. W wielu polskich uczelniach Profesor prowadził wykłady, seminaria i warsztaty z zakresu rozwoju osobowego nauczyciela, wychowawcy, przywódcy, lidera, menedżera. Jest promotorem 22 prac doktorskich z dziedziny nauk humanistycznych. Przez wiele lat był członkiem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN (1971–1990); Polskiego Towarzystwa Higieny

Psychicznej; Polskiego Towarzystwa Psychologicznego; Stowarzyszenia Oświatowców Polskich.

Prof. zw. dr hab. Zdzisław Kosyrz jest autorem 14 książek, m.in. *Wychowanie interpersonalne* (1993), *Osobowość wychowawcy* (6 wydań), redaktorem naukowym książki *Człowiek w sieci zniewolonych dróg* (2009) oraz autorem książki *Oblicza tożsamości* (w przygotowaniu – PWN 2011).

Prof. zw. dr hab. Jerzy Kunikowski

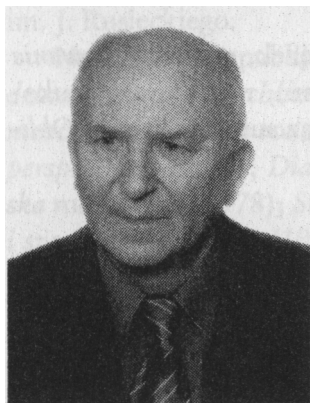
W dniu 21 grudnia 2010 roku, w Uniwersytecie Humanistyczno-Przyrodniczym w Siedlcach odbyły się obchody 65-lecia urodzin profesora zwyczajnego Jerzego Kunikowskiego, kierownika Zakładu Edukacji Obronnej i Bezpieczeństwa Publicznego w Pedagogium WSNS w Warszawie, kierownika Katedry Edukacji Obronnej, dyrektora Instytutu Pedagogiki (w latach 2002–2005) i Dziekana Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach.

Prof. zw. dr hab. Jerzy Kunikowski rozpoczął działalność dydaktyczną i naukową w szkolnictwie wyższym w 1974 roku po ukończeniu studiów pedagogicznych. W 1978 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych, w 1985 roku doktora habilitowanego nauk wojskowych, a w 1996 został mianowany profesorem. Jest autorem wielu prac naukowych i książek z zakresu dowodzenia, wychowania, edukacji i edukacji do bezpieczeństwa i socjologii wojska (ponad 300 artykułów opublikowanych w kraju i za granicą). Był recenzentem w trzech przewodach profesorskich, recenzował dorobek ośmiu pracowników naukowych, w tym trzech do stanowiska profesora zwyczajnego i pięciu do stanowiska profesora nadzwyczajnego. Wypromował 14 doktorów, ponad 250 magistrów i około 100 licencjatów. Recenzował również 12 prac habilitacyjnych, 31 prac doktorskich oraz przewodniczył wielu obronom i egzaminom doktorskim. Napisał recenzje ponad 50 książek, około 150 recenzji prac magisterskich i ok. 270 prac dyplomowych.

Dorobek naukowy prof. Kunikowskiego jest znaczący, obejmuje bowiem łącznie ponad 300 pozycji, w tym książki, prace badawcze, słowniki i opracowania leksykalne. Spośród nich autor ceni sobie najbardziej: *Poznanie, świadomość, światopogląd* (1988); *Wiedza obronna* (2000); *Przygotowanie obronne społeczeństwa – redakcja naukowa, współautor* (2001); *Wiedza i edukacja dla bezpieczeństwa* (2002); *Słownik podstawowych terminów wiedzy i edukacji do bezpieczeństwa* (2005); *Bezpieczeństwo i dyplomacja. Słownik terminów – współautor* (2008); *Bezpieczeństwo i obronność w świetle współczesnych wyzwań i potrzeb. Ujęcie naukowe, pedagogiczne i edukacyjne – redakcja i współautor* (2010).

Prof. zw. dr hab. Henryk Machel

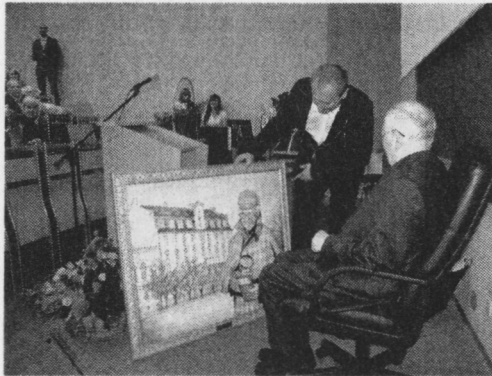
Prof. zw. dr hab. Henryk Machel jest absolwentem Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie ukończył studia magisterskie w 1963 roku, a w 1973 roku obronił dysertację doktorską napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. Janusza Sztumskiego. W trakcie studiów (w latach 1961–1963) pełnił funkcję kierownika Klubu Studenckiego „Od Nowa” i był stypendystą CZZK. W 2001 uzyskał na Uniwersytecie Gdańskim habilitację, broniąc pracy pt. *Psychospołeczne uwarunkowania pracy resocjalizacyjnej personelu więziennego*, a w roku 2008 tytuł profesora. W latach 1974–1990, prof. zw. dr hab. Henryk Machel pracował w Instytucie

Pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego, gdzie wspólnie z prof. Bolesławem Maroszkiewiczem powołał studia resocjalizacyjne. W latach 1995–1998 pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Pedagogiki, a w 2002–2008 przez dwie kadencje funkcję Dziekana Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego. W latach 1973–1990 prof. Henryk Machel pracował jednocześnie w Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Bydgoszczy, gdzie zorganizował i kierował Zakładem Badań Oświatowych. Był jednocześnie czynnym członkiem Bydgoskiego Towarzystwa Naukowego i Polskiego Towarzystwa Socjologicznego. W roku 1992 był współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Penitencjarnego, któremu przewodniczył przez cztery lata. Od wielu lat współpracuje także z Centralnym Ośrodkiem Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu, w którym miał gościnne wykłady. Był także wykładowcą Podyplomowego Studium Penitencjarystyki na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1962–1990 pracował w Centralnym Więzieniu w Bydgoszczy, a następnie w Zakładzie Karnym w Gdańsku-Przeróbce, w którym od 1970 do 1990 r. pełnił funkcję Naczelnika. Był pierwszym pracownikiem Służby Więziennej, który uzyskał tytuł doktora.

Zainteresowania naukowe prof. Henryka Machela związane są ze zjawiskami patologii społecznej, teoriami kryminologicznymi, psychopedagogiką resocjalizacyjną, funkcjonowaniem więzienia, resocjalizacją penitencjarną oraz personelem penitencjarnym. Najważniejsze pozycje w jego dorobku naukowym to: m.in. *Zakład pracy a deprawacja młodocianych* (1977), *Wprowadzenie do pedagogiki penitencjarnej* (1994); *Psychospołeczne uwarunkowania pracy resocjalizacyjnej personelu więziennego* (2001), *Więzienie jako instytucja karna i resocjalizacyjna* (2003) czy *Sens i bezsens resocjalizacji penitencjarnej – casus Polski. Studium penitencjarno-pedagogiczne* (2008).

W dniu 13 maja 2010 r. na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego odbyła się Jubileuszowa Konferencja Naukowa pt. *Zbrodnia i Kara. Precedens, proces, pokuta*. Została ona zadedykowana osobie profesora zwyczajnego

Henryka Machela. Organizatorami konferencji byli: Koło Naukowe Psychologii Sądowej i Penitencjarnej „Penitentia” działające przy Instytucie Psychologii oraz Zakład Patologii Społecznej i Resocjalizacji Uniwersytetu Gdańskiego.

Prof. dr hab. Marek Konopczyński wręcza Jubilatowi prezent w imieniu społeczności naukowej Pedagogium WSNS w Warszawie

Na pierwszym planie od lewej: Dyrektor Zakładu Karnego w Sztumie ppłk mgr Andrzej Górka oraz prof. zw. dr hab. Henryk Machel

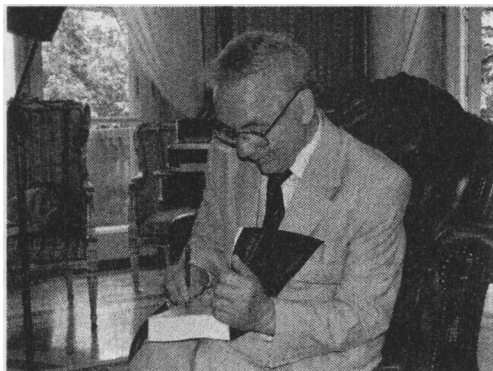
Prof. zw. dr hab. Tadeusz Pilch kończy swoją pełnoetatową aktywność na Uniwersytecie Warszawskim. Okoliczność ta skłania do refleksji nad dokonującym się dziełem i twórczością mierzoną nie tylko ilością napisanych prac – tych popełnił ponad trzysta, wypromował ponad dwudziestu doktorów, ale również aktywnością społeczną (wieloletni prezes Towarzystwa Uniwersytetów Ludowych) i zaangażowaniem w sprawy publiczne (dwukrotny podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej). Spektakularnym zwieńczeniem jego pięknej, wieloletniej kariery akademickiej jest wielotomowa *Encyklopedia Pedagogiczna XXI wieku*, dzieło monumentalne, klasyczne, które powstało dzięki heroicznej determinacji i wieloletniej pracy naczelnego redaktora.

Poświęcona Profesorowi jubileuszowa uroczystość połączona z promocją ostatniej części *Encyklopedii Pedagogicznej* opublikowanej w Wydawnictwie Akademickim „Żak” odbyła się 19 czerwca 2010 roku w Sali Złotej Pałacu Kazimierzowskiego, głównej siedzibie władz Uniwersytetu Warszawskiego.

Gośćmi uroczystości byli przedstawiciele bez mała wszystkich ośrodków akademickich w kraju, grono Przyjaciół i bliskich Jubilatowi osób. Z ich inicjatywy opracowana została księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Tadeuszowi Pilchowi – *Pedagogika społeczna. Przestrzenie życia i edukacji*, pod redakcją PT Profesorów – Marka Konopczyńskiego, Wiesława Theissa, Mikołaja Winiarskiego.

Profesor widziany oczami jego najbliższych współpracowników to Człowiek pełen inicjatywy i gotowy do współdziałania w wielu obszarach, ogromnie zaangażowany w budowanie bliskich i ciepłych kontaktów międzyludzkich, służący pomocą i radą, czasem bezradny wobec głupoty, nonszalancji i bezmyślności polityków,

wyrozumiały dla studenckiej ignorancji. Wystarczy spojrzeć na listę z wynikami egzaminu, żeby zobaczyć skalę co najmniej dziesięciostopniową, wyrażoną opisowym językiem humanisty dostrzegającego formę pracy, ułomności stylu i gramatyki i oczywiście rzetelną wiedzę, podlegającą *summa summarum* ocenie merytorycznej. Relikt nie przekładający się na USOS ani żaden inny bezosobowy system testowania wiedzy akademickiej. Wbrew pozorom studenci potrafią docenić ten rodzaj „dziwactwa”.

Profesor Pilch jako jeden z najbardziej znaczących przedstawicieli pedagogiki społecznej w naszym kraju posiada dar integrowania środowiska wobec spraw ważnych i wymagających inicjatywy. W czasach socjalizmu wykazywał się bezkompromisowością, w okresie transformacji stał się surowym recenzentem przemian społecznych w naszym kraju. Bronił interesów grup społecznych ponoszących największe koszty przemian – środowisk wiejskich, zaniedbanych strukturalnie, defaworyzowanych politycznie. Jest dobrym duchem wielu inicjatyw środowiska pedagogicznego, a dzięki swoim koncyliacyjnym umiejętnościom i duchu społecznika uwikłany jest w różne inicjatywy społeczne – ruch obrony małych szkół, walka z ubóstwem, reforma edukacji.

Profesor Pilch to Romantyk zaskakujący otoczenie zarówno umiejętnością dostrzegania zjawisk, których inni nie widzą, jak i ich osobliwą interpretacją, to zdeklarowany naprawiacz wszelkiego zła. Obarczony słabością do kobiet, pełen wdzięku i nonszalancji doznaje z ich strony ogromnej uwagi, co przyjmuje z właściwym sobie dystansem i poczuciem humoru. Emerytura w jego przypadku ma wyłącznie wymiar metrykalny, ponieważ Profesor nie rezygnuje z aktywności akademickiej, podejmując nowe zadania naukowe. W jego planach na najbliższą przyszłość zawierają się zarówno działania zespołowe, jak i potrzeba napisania własnego dzieła, na skończenie którego zawsze brakowało mu czasu. Ociążenie od nadmiaru dydaktyki to chyba jedyny pozytywny aspekt jego emerytury.

Panie Profesorze, życzymy dużo zdrowia i wielu lat twórczej aktywności oraz spolegliwej troski o rozwój najmłodszego pokolenia pedagogów społecznych!